

SXEDIO-B.110

15.8.1974: ΤΟΥΡΚΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΡΩΤΗΣΑΝ ΤΟ ΝΕΑΡΟ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΟ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΝΑΔΙ ΑΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΤΟΥ ΔΕΣΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΔΕΚΤΗΚΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΤΟΝ ΕΚΤΕΛΕΣΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΖΑΟΣ ΣΤΗ ΜΕΣΣΑΟΡΙΑ...

Ο Χρίστος Κυπριανού συνελήφθη από τους τούρκους στις **15** Αυγούστου **1974** στον καφενέ του Γιαννούξιου στο Λευκόνοικο την επομένη που κατέρρευσε το μέτωπο της Μιάς Μηλιάς κατά το δεύτερο Ατιίλα.

Από εκεί και πέραν είχε μια δύσκολη περιπέτεια όπως την αφηγήθηκε ύστερα από **35** χρόνια και τη δημοσίευσε η κόρη του φωτούλα Γεναγρίτη.

Η ουσία του δράματος που έζησε ο Κυπριανού όπως την αφηγήθηκε ο ίδιος έχει ως εξής (Φιλελεύθερος **2.8.2009**):

"Όταν μας συνέλαβαν εκεί στο καφενείο του Γιαννούξιου και αφού άφησαν τους άλλους να φύγουν επειδή αυτοί ήταν πιο μεγάλοι από μένα, με έβαλαν σε ένα λαντ ρόβερ. Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε, μπορεί μια ή δυο.

Οδήγησαν το αυτοκίνητο προς τα Λιμνιά, τον Άγιο Σέργιο και ύστερα στο Αρναδί. Εκεί είδαμε ένα στρατιώτη κύπριο, πάνω το ποδήλατο. Σταμάτησαν το αυτοκίνητό τους και τον συνέλαβαν και αυτόν. Τον έβαλαν μαζί μου. Εγώ τους άκουσα που είπαν μεταξύ τους: "Όταν τους πάρουμε πιο κάτω να τους σκοτώσουμε και τους δυο".

Οι τούρκοι στρατιώτες ήταν τρεις. Εγώ με τα λίγα τούρκικα που ήξερα, κατάλαβα τα λεγόμενα τους και το είπα στο διπλανό μου. Του είπα μάλιστα να δει τον ήλιο για τελευταία φορά, γιατί θα μας σκότωναν. Αυτός φαίνεται δεν συμμεριζόταν τις ανησυχίες μου, γιατί σήκωσε μόνο τους ώμους του πάνω και μου είπε: "Με μπροστά μου, με πίσω μου".

Ο ένας τούρκος όμως, όταν αντιλήφθηκε ότι εγώ μιλώ τουρκικά, είπε, στους άλλους να κόψουν τις κουβέντες. Με ρώτησε που έμαθα τουρκικά και εγώ του είπα ότι είμαι κτίστης και δουλεύω με πολλούς τουρκοκύπριους. Από τη συναναστροφή μου μαζί τους, πρόσθεσα έμαθα κι' εγώ λίγα, όσο για να συνεννοούμαι. Αρχισα μάλιστα να τους ονοματίζω. Ο Αχμέτης, από το Τζάος, ο Ισεής από τον Αη Γιώρκη της Μαλούντας και πολλοί άλλοι που τώρα δεν θυμάμαι.

Πού ήσουν στο πραξικόπημα, με ρώτησαν. "Μαζί με τους δικούς σας στη Λευκωσία και μάλιστα τους έκρυψα για μερικές μέρες σε χριστιανικό σπίτι φίλων μας, για να γλυτώσουν".

Υστερα άρχισαν να κάνουν ερωτήσεις για το παιδί. Εκείνος μου είπε ότι ήταν στρατιώτης. Εγώ τους είπα ότι ήταν βοσκός και πρόσεχε πρόβατα με αυτά τα ρούχα. Αυτοί όμως τον έψαξαν και βρήκαν τα χαρτιά του που μαρτυρούσαν ότι ήταν καταδρομέας, στα ΛΟΚ. Μάλιστα βρήκαν και καθαριστήρα του όπλου με αίμα πάνω. Τότε λύσσαξαν και είπαν ότι αφού σκότωσε τούρκους, πρέπει κι' εμείς να σε σκοτώσουμε.

Εκεί λοιπόν στο γεφύρι κοντά στο Τζάος, μας κατέβασαν για μας μας εκτελέσουν. Ισως και τους δυο. Ο φόβος έσταζε μέσα μου δηλητήριο που μου νάρκωσε όλα τα μέλη. Ξαφνικά όμως φάνηκε ένα αυτοκίνητο των Ηνωμένων Εθνών και μας έβαλαν αμέσως πίσω και μας έκρυψαν. Υστερα φτάσαμε στο Τζάος. Μας κατέβασαν στους καφενέδες. Εκεί ήταν και ο Αχμέτης που έτρεξε και με αγκάλιασε. "Τι κάμνεις μάστρο" με ρώτησε. Εγώ από τη σαστιμάρα μου δεν τον κατάλαβα. Αυτός όμως μου είπε να μη φοβούμαι γιατί δεν έκανα στρατιώτης.

Τότε πήγε κοντά στους τούρκους αξιωματικούς και τους είπε καλά λόγια για μένα. Τα όσα τους είχα πει επαληθεύτηκαν. Μας έβαλαν πάλι πίσω στο αυτοκίνητο και ενδιάμεσα του Τζάους και του Μαραθοβούνου, μας κατέβασαν. Εμένα με άφησαν σε ένα σημείο με τους άλλους δυο. Το στρατιωτούϊ το καημένο προχώρησε 30 πόδια πιο μακριά μου. Το ρώτησαν αν ήθελε να του κλείσουν τα μάτια με το μαντήλι, αλλά

δεν δέχτηκε. Τον εκτέλεσαν εν ψυχρώ. Ενίωσα ότι χανόταν η γη κάτω από τα πόδια μου. Σκεφτόμουν ότι τώρα ίσως ήλθε η δική μου σειρά. Ζήλεψα το θάρρος και την παλικαριά του..."